

Els balnearis es reciclen

Teresa
Pàmies

Esriptora

Aquest agost he tornat uns dies al Prats, de Caldes de Malavella, fugint de l'atuïdora xafogor de Barcelona. Hi he retrobat amics i coneguts amb un any més a les cames i a les artèries, que

“el temps que fug” –com diu el bell poema del recordat Tomàs Garcés– deixa més feixugues i embussades. Per pal·liar-ne els efectes, els vells busquem al balneari les condicions que ens permetin passar el tràngol sense sentir-nos destorb per a ningú. Respirar l'aire incontaminat a l'ombra dels arbres d'un acollidor jardí adaptat a la lectura tranquil·la i a la conversa estimulants; una alimentació adient, un perso-

nal de servei afable i competent, remullar-se en aigües termals o fer una becaina a la gandula són pal·liatius a les xacres de la senectut, causa d'hipocondria que indueix, a qui en pateix, a renunciar a les poques satisfaccions d'octogenaris i nonagenaris com els que s'organitzen un estiu auster i reparador. Enguany hi he vist més gent gran i menys cadires de rodes i caminadors ortopèdics. Sense complexos ni

prejudicis, són majoria els que utilitzen bastó o crosseja per passejar, desplaçar-se al menjador per als tres àpats diaris, sortir a comprar el diari, buscar seient al jardí per llegir-lo o a la nit de ballaruga, com a espectador amb problemes de mobilitat que no afecten l'estat d'ànim engrescat pels ritmes que ballaren de joves. A la pista encara hi ha espectacle protagonitzat per jubilats menys rebregats i més animosos. Quan el

bastó o el caminador no poden ajudar, quan els problemes de mobilitat deriven en inestabilitat i vertigen, és fàcil trobar acompanyant, home o dona, immigrant o nadiu, dedicats a una feina tan humil i necessària. Enguany n'he fet l'experiència i em sembla admirable. El balneari també es recicla, “posant-se al dia dels progressos en la seva especialitat”, com defineix el verb *reciclar* el reciclat diccionari de l'IEC.